

ser om disse ejendommelige Undervisningsanstalter, der i de senere Aar havde vundet en saa vid Udbredelse paa Landet, og som han baade i København og i Præstegaarden saa ofte havde hørt bespottet. Navnlig havde den — næsten udfordrende — Varme, ja Begejstring, som Hansine i al sin Ordknaphed havde lagt for Dagen, gjort et dybt Indtryk paa ham og i Virkeligheden bidraget nok saa meget som baade Moderens milde Overtalelser og Væver Hansens snedige Rænkespil til den store Afgørelse, der nu havde fundet Udtryk i hans Tilstedeværelse i Forsamlingssalen.

Han søgte nu at paaskynde sine Ledsageres Gang for at komme til at hilse paa hende og for muligt i hendes Ansigt at læse, hvilket Indtryk hans Tale havde gjort paa hende. Men de to gamle Bønder, til hvilke efterhaanden flere af Følget interesseret havde sluttet sig, var vanskelige at faa ud over en endog meget sindig Pasgang; og inden man naaede de tre unge Piger, forsvandt disse ned ad den sidste, bratte Bakkeskraaning ud mod Stranden.

Nogle Øjeblikke efter befandt ogsaa Emanuel og hans Ledsagere sig paa Samlingspladsen.

Denne var en sandt Plet umiddelbart ved Vandet, en halv-rund Udvidelse af den ellers smalle Strandbred, der her skød sig ind mellem et Par høje, stejle Bakkeskrænter. „Kirken“ kaldtes Pladsen af Egnens Folk, fordi de paastod, at den mindede om en Korrunding. En gammel, sorttjæret Baad stod opskudt paa Stranden, og i denne havde allerede alle Pigerne anbragt sig paa Tofter og langs Ræling, mens Karlene havde lejret sig rundt om i det hvide Sand. Hansine og hendes Veninder havde taget Plads yderst ude i Baadens Forstavn, der vendte ud imod Fjorden, hvor der endnu gik lidt Sø efter forudgaaende Dages Uvejr. Deres Skikkelser tegnede sig med skarpe Omrids mod det skvulpende Vand, der under Solnedgangen vuggede et bestandig dybere Purpurskær paa sine mørkeblaa, ligesom blodblandede Bølger.

Efterhaanden ankom nu ogsaa det øvrige Følge og tog Plads rundt om paa Skraaningerne. Til allersidst — og modtaget med Jubel — viste „Gammel-Erik“ sig paa sin Krykke, humpende lyk-saligt smilende ned ad Stien med sit krumme Ben og sin syge Fod, der med de mange omviklede Klude lignede et Svøbelsebarn.